

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4524/2560

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นายปฏิภาณหรือปฏิภาณ นิลพฤกษ์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, พ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. 2551 มาตรา 15, พ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. 2551 มาตรา 18, พ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. 2551 มาตรา 24, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, พ.ร.บ.ดังกล่าวให้ยกเลิกความใน มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตามพ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 100/2 ผู้ที่ให้ข้อมูลในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษจะต้องเป็นผู้กระทำความผิดและให้ข้อมูลต่อพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจที่จับกุมผู้กระทำความผิด หรือพนักงานสอบสวนในคดีที่ผู้กระทำความผิดถูกดำเนินคดี และข้อมูลดังกล่าวต้องเป็นข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ การที่จำเลยบอกข้อมูลว่าเคยซื้อยาเสพติดให้โทษมาจาก ต. อายุประมาณ 45 ปี รูปร่างอ้วน ให้แก่ ว. ภริยาจำเลย พร้อมทั้งให้หมายเลขโทรศัพท์ของ ต. โดยแจ้งให้ ว. นำข้อมูลไปแจ้งแก่เจ้าพนักงานตำรวจ แต่กลับได้ความจาก ว. ว่ารับข้อมูลจากจำเลยว่าเคยซื้อยาเสพติดให้โทษจากผู้หญิงชื่อ ต. มีภูมิลำเนาอยู่แถวพระราม 2 จะส่งยาเสพติดให้โทษที่ตลาดรังสิต จึงนำข้อมูลไปแจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจคนละชุดกับเจ้าพนักงานตำรวจที่จับกุมจำเลย พันตำรวจตรี ป. ได้รับข้อมูลเบื้องต้นของ ต. แล้วจึงสืบสวนหาข้อมูลเพิ่มเติมก่อนวางแผนจับกุม ต. ได้พร้อมเมทแอมเฟตามีน 1,600 เม็ด จำเลยให้ข้อมูลของ ต. โดยไม่มีรายละเอียดหรือลักษณะรูปพรรณของ ต.ว่าเป็นอย่างไร โดยเฉพาะจำเลยอ้างว่าบอกข้อมูลให้ ว. ขณะจำเลยต้องขังในเรือนจำ แต่กลับปรากฏในคำร้องอุทธรณ์คำสั่งขอปล่อยชั่วคราวของจำเลย จำเลยให้การปฏิเสธและไม่ได้อ้างเหตุดังกล่าว เมื่อการจับกุม ต. ได้โดยไม่มี ความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงจากข้อมูลของจำเลยซึ่งให้ข้อมูลที่อ้างอย่างคร่าว ๆ จึงไม่เชื่อว่าจำเลยให้ข้อมูลแก่ ว. ไปแจ้งต่อพันตำรวจตรี ป. ให้ไปจับกุม ต. จริง ทั้งพันตำรวจตรี ป. มิได้เป็นเจ้าพนักงานตำรวจที่จับกุมจำเลยซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดในคดีนี้แต่อย่างใด จำเลยจึงไม่ได้รับประโยชน์ตาม มาตรา 100/2 การที่ศาลอุทธรณ์รับฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นว่าจำเลยแจ้งข้อมูลผ่าน ว. ให้ไปแจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจเกี่ยวกับข้อมูลของ ต. ผู้เคยจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนให้แก่จำเลยจนจับกุม ต. ได้พร้อมเมทแอมเฟตามีน 1,600 เม็ด จึงเป็นการรับฟังพยานหลักฐานที่ไม่ถูกต้อง แม้ไม่มีคู่ความฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง และมาตรา 225 ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 102 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ พระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ.2551 มาตรา 15, 18, 24 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 91, 371 ริมเมท แอมเฟตามีนและอาวุธปืนของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสอง ประกอบมาตรา 100/2 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง พระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ.2551 มาตรา 15, 18 (4), 24 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก 7 ปี และปรับ 375,000 บาท ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 2 ปี ฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร และโดยไม่ได้รับใบอนุญาต (ที่ถูก โดยไม่มีเหตุสมควร โดยไม่ได้รับใบอนุญาต และโดยฝ่าฝืนข้อกำหนด) เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก 3 ปี 6 เดือน และปรับ 187,500 บาท ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี ฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน รวมจำคุก 4 ปี 12 เดือน และปรับ 187,500 บาท หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 กรณีกักขังแทนค่าปรับให้กักขังได้ไม่เกิน 1 ปี ริมเมทแอมเฟตามีน และอาวุธปืนของกลาง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษายืน โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า โจทก์ฎีกาว่า จำเลยไม่ได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ต่อเจ้าพนักงานตำรวจตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 100/2 เพราะกริยาจำเลยเป็นผู้ให้ข้อมูลต่อเจ้าพนักงานตำรวจนั้น เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 100/2 บัญญัติว่า "ถ้าศาลเห็นว่าผู้กระทำความผิดผู้ใดได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ หรือพนักงานสอบสวน ศาลจะลงโทษผู้นั้นน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นก็ได้" ซึ่งตามบทบัญญัติดังกล่าวผู้ให้ข้อมูลในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษจะต้องเป็นผู้กระทำความผิดและให้ข้อมูลต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่จับกุมผู้กระทำความผิด หรือพนักงานสอบสวนในคดีที่ผู้กระทำความผิดถูกดำเนินคดี และข้อมูลดังกล่าวต้องเป็นข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ซึ่งข้อเท็จจริงได้ความจากคำเบิกความของจำเลยเพียงว่า ก่อนจำเลยถูกจับกุม จำเลยเคยซื้อยาเสพติดให้โทษมาจากนางตุ้ม อายุประมาณ 45 ปี รูปร่างอ้วน จำเลยจึงบอกข้อมูลดังกล่าวแก่นางสาววัลภา กริยาจำเลย

พร้อมทั้งให้หมายเลขโทรศัพท์ของนางตุ้ม โดยแจ้งให้นางสาววัลภานำข้อมูลดังกล่าวไปแจ้งแก่เจ้าพนักงานตำรวจ แต่กลับได้ความจากนางสาววัลภาว่า ตนรับข้อมูลจากจำเลยว่า เคยซื้อยาเสพติดให้โทษจากผู้หญิงชื่อ ตุ้ม มีภูมิลำเนาอยู่แถวพระราม 2 จะส่งยาเสพติดให้โทษให้ที่ตลาดรังสิต จึงนำข้อมูลไปแจ้งต่อชุดจับกุมและผู้กองหวีด และไปแจ้งข้อมูลต่อพันตำรวจตรีประทีป เจ้าพนักงานตำรวจคนละชุดกับเจ้าพนักงานตำรวจที่จับกุมจำเลย เห็นว่า จำเลยให้ข้อมูลของนางตุ้มโดยไม่มีรายละเอียดหรือลักษณะรูปพรรณของนางตุ้มเป็นอย่างไร โดยเฉพาะจำเลยอ้างว่าบอกข้อมูลให้นางสาววัลภาในเดือนมกราคม 2557 ขณะจำเลยต้องขังในเรือนจำ แต่กลับปรากฏในคำร้องอุทธรณ์คำสั่งขอปล่อยชั่วคราวของจำเลยลงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2557 จำเลยให้การปฏิเสธและไม่ได้อ้างเหตุดังกล่าวไว้แต่อย่างใด นับว่ามีข้อพิรุธ ทั้งตามข้อมูลที่จำเลยแจ้งต่อนางสาววัลภา ไม่ได้ระบุว่านางตุ้ม มีภูมิลำเนาอยู่แถวถนนพระราม 2 แต่ได้ความจากนางสาววัลภากับพันตำรวจตรีประทีป เจ้าพนักงานตำรวจผู้รับแจ้งข้อมูลจากนางสาววัลภาว่านางตุ้มมีภูมิลำเนาอยู่ถนนพระราม 2 ดาวคะนอง ทั้งที่จำเลยมิได้ให้ข้อมูลส่วนนี้แก่นางสาววัลภาแต่อย่างใด แต่ตามบันทึกข้อความที่ดาบตำรวจศุภชัย เป็นผู้จัดทำ กลับบรรยายละเอียดของนางตุ้มหรือนางสาวนาตยา และรายละเอียดต่างๆ ไว้ โดยได้ความจาก พันตำรวจตรีประทีป ว่า เมื่อได้รับข้อมูลเบื้องต้นของนางตุ้มจากนางสาววัลภา พยานไม่ได้วางแผนจับกุมทันที แต่ให้ดาบตำรวจศุภชัยสืบสวนหาข้อมูลของนางตุ้มเพิ่มเติมก่อนวางแผนจับกุม โดยจำเลยมิได้นำดาบตำรวจศุภชัยมาเป็นพยานเบิกความสนับสนุนว่า เป็นผู้สืบสวนหรือรับข้อมูลดังกล่าวมาจากผู้ใดที่ทำให้ทราบชื่อและชื่อสกุลจริงของนางตุ้ม ทั้งได้ความจากพันตำรวจตรีประทีป ว่าได้ข้อมูลจากนางสาววัลภาเกี่ยวกับหมายเลขโทรศัพท์ของนางตุ้มว่า ในการสั่งซื้อยาเสพติดให้โทษต้องแจ้งว่าเป็นเพื่อนของจำเลย นางตุ้มจึงจะขายยาเสพติดให้โทษให้ แต่ในการล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนกลับให้สายลับล่อซื้อจากนางตุ้ม และจับกุมนางตุ้มได้พร้อมเมทแอมเฟตามีน 1,600 เม็ด ซึ่งเป็นยาเสพติดให้โทษจำนวนมากโดยไม่มี ความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงจากข้อมูลของจำเลยซึ่งให้ข้อมูลที่อ้างอย่างคร่าวๆ แต่ต่อมากลับมีรายละเอียดของนางตุ้มโดยละเอียด โดยมีได้มีหลักฐานอื่นมาสนับสนุน ทั้งมิได้มีหลักฐานของ ผู้บังคับบัญชาของพันตำรวจตรีประทีป ที่รับรายงานข้อมูลที่อ้างว่าได้จากจำเลยมาสนับสนุนด้วย กรณีไม่เชื่อว่าจำเลยให้ข้อมูลแก่นางสาววัลภาไปแจ้งต่อพันตำรวจตรีประทีป ให้ไปจับกุมนางตุ้มจริง ทั้งพันตำรวจตรีประทีป ผู้จับกุมนางตุ้มมิได้เป็นเจ้าพนักงานตำรวจที่จับกุมจำเลยซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดในคดีนี้แต่อย่างใด จำเลยจึงไม่ได้รับประโยชน์ตาม มาตรา 100/2 ที่ศาลอุทธรณ์รับฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นว่า ภายหลังจำเลยถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมและคุมขังอยู่ในเรือนจำ จำเลยแจ้งข้อมูลผ่านนางสาววัลภาให้ไปแจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจเกี่ยวกับข้อมูลของนางตุ้ม ผู้เคยจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนให้แก่จำเลย จนจับกุมนางตุ้มได้พร้อมเมทแอมเฟตามีน 1,600 เม็ด เป็นของกลาง ตามสำเนาบันทึกการจับกุมเป็นการรับฟังพยานหลักฐานที่ไม่ถูกต้อง แม้ไม่มีคู่ความฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาหยาบยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง และมาตรา 225 ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 อนึ่ง เมื่อวันที่ 8 เมษายน 2559 ได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 25) พ.ศ.2559 ใช้บังคับโดยมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวให้ยกเลิกความในมาตรา 30 และให้ใช้ความใหม่แทน ซึ่งตามมาตรา 30 ที่แก้ไขใหม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องใช้กฎหมายที่เป็นคุณแก่จำเลยไม่ว่าทางใดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3

ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ไม่ปรับบทความผิดจำเลยประกอบพระราชบัญญัติอาญาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 100/2 จำคุกจำเลย 20 ปี และปรับ 500,000 บาท ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว จำคุก 10 ปี และปรับ 250,000 บาท เมื่อรวมกับโทษในความผิดฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แล้วเป็นจำคุก 11 ปี 6 เดือน และปรับ 250,000 บาท หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 (ที่แก้ไขใหม่) หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังได้ไม่เกิน 1 ปี นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

vikor อังคนาวีศัลย์ · อีระพงศ์ จิระภาค · ชัยเจริญ ดุษฎีพร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4524/2560>